

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Foreligger der også en teknisk bestemt karakter, der udelukker beskyttelse, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design ⁽¹⁾ i de tilfælde, hvor den formgivningsmæssige virkning ingen betydning har for produktets design, men produktets (tekniske) funktionalitet er den eneste faktor, der bestemmer designet?
- 2) Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende:

Ud fra hvilket synspunkt skal det vurderes, om de enkelte formgivningselementer ved et produkt udelukkende er valgt på grundlag af funktionalitetsbetragtninger? Er en »objektiv iagttagelse« afgørende, og i bekræftende fald, hvordan skal denne defineres?

⁽¹⁾ EFT L 3, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 27. juli 2016 —
Vera Egenberger mod Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.**

(Sag C-414/16)

(2016/C 419/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vera Egenberger

Sagsøgt: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at en arbejdsgiver såsom den sagsøgte i den foreliggende sag — eller kirken på dennes vegne — med bindende virkning selv kan bestemme, om et krav om, at en ansøger tilhører en bestemt religion, under hensyn til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, udgør et regulært, legitimt og berettiget erhvervmæssigt krav på baggrund af arbejdsgiverens/kirkens etik?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal der i en retstvist som den foreliggende ses bort fra en bestemmelse i national ret — som her AGG's § 9, stk. 1, første alternativ — hvorefter det også er tilladt at udøve forskelsbehandling på grund af en persons religion ved beskæftigelse gennem trossamfund og institutioner, der henhører under disse, såfremt det henset til dette trossamfunds selvforståelse og selvbestemmelsesret er berettiget at stille et erhvervmæssigt krav om, at en person tilhører en bestemt religion?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, spørges der desuden om følgende:

Hvilke krav skal der stilles til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, for at det kan anses for at udgøre et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af organisationens etik som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF?

(¹) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303, s. 16).

Appel iværksat den 28. juli 2016 af mobile.de GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 12. maj 2016 i de forenede sager T-322/14 og T-325/14 — mobile.international mod EUIPO — Rezon

(Sag C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: mobile.de GmbH, tidligere mobile.international GmbH (ved Rechtsanwalt T. Lührig)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Rezon OOD

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 12. maj 2016 i de forenede sager T-322/14 og T-325/14 ophæves.
- Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den appellerede dom tilsidesætter artikel 57, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 (¹), sammenholdt med regel 22, stk. 2, og regel 40, stk. 6, i forordning nr. 2868/95 (²), fordi den i strid med de almindeligt anerkendte fortolkningsprincipper i den juridiske metodelære har fortolket det faste begreb at »bevis for brug« i artikel 57, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 anderledes end i regel 22, stk. 2, og regel 40, stk. 6, i forordning nr. 2868/95. Den forskellige fortolkning af den samme terminologi i forordning nr. 207/2009 og forordning nr. 2868/95 er ikke forenelig med principperne om retssikkerhed og klarhed. Derudover har Retten ikke taget hensyn til, at regel 40, stk. 6, og regel 22, stk. 2, i forordning nr. 2868/95 udelukker, at beviser for brug kan fremlægges for sent i ugyldighedssager, og at EUIPO ikke råder over nogen skønsmæssige beføjelser. Artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 finder ikke anvendelse, og EUIPO har heller ikke gjort brug heraf, således at appelkamrenes og Rettens afgørelse ikke kan støttes på bestemmelsen.

Den appellerede dom tilsidesætter også artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, idet Retten begik en retlig fejl ved at antage, at artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 kunne anvendes, selv om regel 40, stk. 6, og regel 22, stk. 2, i forordning nr. 2868/95 i ugyldighedssager på grund af den systematiske fortolkning af regel 50, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 2868/95 er til hinder herfor. Derudover er betingelserne i artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 ikke opfyldt, fordi intervenienten under hele sagen ikke har anført nogen legitim grund til den forsinkede fremlæggelse af de regninger, som denne fra begyndelsen var i besiddelse af. Retten har således anvendt artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 forkert, fordi tidspunktet i retsforhandlingerne og de øvrige omstændigheder netop udelukkede, at der kunne tages hensyn til de for sent indgivne beviser. Retten har desuden gengivet de faktiske omstændigheder forkert, idet den har gengivet sagens faktiske forhold ukorrekt, således at der med hensyn til de regninger, der blev fremlagt i klageinstansen, ikke var tale om »supplerende« eller »forklarende« beviser.

Retten har hverken efterprøvet de fonetiske eller begrebsmæssige fravigelser i de tegn, der rent faktisk blev brugt, og samlet set ikke taget udgangspunkt i helhedsindtrykket, men alene i enkelte bestanddele, og har dermed anvendt artikel 15, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009 retligt fejlagtigt.